

La memòria ens permet rememorar fets passats que d'una manera o altra han marcat les nostres vides, el nostre caràcter. Recordar ens ha de servir per incorporar experiències, bones i dolentes, i per actuar en conseqüència en el futur. El mateix passa amb les nacions, que es van construir a força de memòries col·lectives que n'estableixen els valors compartits, els referents, els ideals i els anhels de futur. Cada 11 de setembre a Catalunya commemorem la nostra Diada Nacional, i ho fem en una data assenyalada per una memòria col·lectiva. Recordem la desfeta del 1714, la resistència, els decrets de nova planta, recordem la pèrdua de les institucions pròpies, la persecució de la nostra llengua. Però sobretot recordem que aquesta memòria històrica s'ha mantingut viva en el poble de Catalunya i ha estat la manera de retre homenatge al nostre passat.

Catalunya és la memòria d'aquell 1714 i de moltes altres memòries. És la memòria de la República i de la guerra civil, de la qual enguany se'n compleixen 80 anys. És la memòria de l'exili republicà, i la de tants homes i dones que van conservar la dignitat i van defensar les llibertats individuals i col·lectives durant tants anys.

Catalunya és la memòria feta poble a poble, carrer a carrer. És la memòria de la vaga general del 76, de la que en celebrem el 40 aniversari, i que des de Sabadell va aixecar una onada contra el franquisme. És la memòria dels primers anys de democràcia i de la recuperació de les institucions.

Perquè la memòria d'un poble està feta de milions de peces: de moments èpics, i de vides quotidianes, d'heroïcitats públiques i de valenties privades. La memòria la fan les derrotes i les victòries, la fan els homes i les dones que han viscut a Catalunya, els que hi viuen i els que hi viuran.

La memòria cal cuidar-la, mantenir-la viva, traspasar-la de generació en generació. Perquè només sabent d'on venim, podem decidir un volem anar. Perquè els records d'un país són les pedres sobre les que construir el futur. I la memòria es conserva als llibres d'història però també es conserva en la cultura popular, en els noms dels carrers i les places, en els noms de les escoles o dels equipaments.

I la memòria també es troba en l'imaginari col·lectiu creat per artistes, poetes, escriptors, que han posat lletra, música o imatge a les vivències de tot un poble. I com deia Pere Quart, de qui enguany en recordem el 30è aniversari de la seva mort, no hem de morir d'enyorança, sinó que d'enyorança hem de viure. Perquè la memòria ha de ser la força que ens esperona a no abandonar l'ideal: treballar per una Catalunya oberta, integradora, una terra d'oportunitats i progrés, un país de justícia i solidaritat, una terra que promogui els valors del respecte, la convivència i el treball.

Per això, i davant els reptes que afronta Catalunya, tant polítics com socials, des de Sabadell dediquem la Diada a la memòria de tots els que han fet Catalunya abans que nosaltres, i ens conjurem col·lectivament per esmerçar-nos en aquesta construcció nacional d'una terra d'homes i dones lliures, equitativa, inclusiva, justa, rica i neta. Perquè si l'11 de setembre és memòria, també és reivindicació. Reivindicació d'un país d'on ningú no n'hagi de marxar, on hi hagi feina, on els drets bàsics estiguin garantits, en definitiva un país que posi les persones per davant de qualsevol cosa.

I exigim, també, el tracte digne i el respecte a les institucions de Catalunya, que en definitiva és exigir la dignitat i el respecte pels drets dels catalans i les catalanes.

Deia Pere Quart que la llibertat es treballa i que al final depèn de cadascú:

*Sàpigues, company,
tu que ets conscient,
que no tot és por,
que no tot és plany,
que no tot són crits
i ràbies i cops.
Ni desig d'amor
ni amor compartit.
Cal pensar també
i molt aviat
a aprendre ben bé,
amb vocació
i aplicadament,
un ofici clar,
un treball decent.
Company, cal servir
segons els teus dons,
sense vanitat.
Si no, què seràs?
un número més,
un paràsit més,
una nosa més.
Si no vols ser esclau
del podrit diner,
del poder d'un sol
o el poder de molts,
fes-te abans esclau
de les teves mans
i del teu cervell,
a profit de tu,
a profit dels teus,
a profit del món.
Tot depèn de tu
i de cadascú.*

Visca Sabadell i visca Catalunya